

[K. B. Andersen.]

hvorvidt det foreliggende forslag udgør det juridisk holdbare og forsvarlige grundlag, som den højtærede statsminister efterlyste. Den gennemgang, den højtærede justitsminister gav, tyder jo ikke meget på det. Jeg hæftede mig ved, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen i denne sammenhæng talte om vanskelighederne for oppositionspartierne med hensyn til embedsmandsbistand, og det er jo uden videre klart, at her ligger et problem — og også et problem, som måske engang burde tages op i en eller anden større sammenhæng. Men det har nu altid været mit indtryk, når jeg har hørt, hvad regeringens medlemmer har sagt, når det har været nævnt herfra, at man altid har sagt, at det ikke skulle mangle på bistand fra centraladministrationen, hvis man ønskede det.

Det er ganske utvivlsomt en overordentlig vanskelig opgave at udarbejde et forslag til en ministeransvarlighedslov, så der er ingen anledning til undren over, at der kan påpeges brist i det foreliggende forslag. Når man sammenholder den højtærede justitsministers kritik med professor Poul Meyers bedømmelse af forslaget i kronikken i Information, en bedømmelse, der går ud på, at dette forslag

„i teknisk-juridisk henseende hæver sig højt over sine forgængere“ — ja, så forstår man, hvor svært det har været og også er i dag, og man forstår den vurdering, venstres ordfører under den sidste rigsretsdebat her i salen i 1959, det ærede medlem hr. Henry Christensen, fremkom med (Folketingstidende sp. 1601):

„Jeg føler mig ikke personlig overbevist om, at det vil være muligt at lave en ministeransvarlighedslov, der virkelig udtømmende fastlægger en ministers ansvar.“

Jeg har bemærket, at det ærede medlem jo heller ikke er forslagsstiller til det foreliggende forslag.

Jeg skal ikke gå ind på en gennemgang af forslaget her. Den højtærede ministers gennemgang giver et godt grundlag for udvalgsarbejdet i så henseende. Jeg vil dog ikke undlade allerede her at erklære mig enig med den højtærede justitsminister i det overordentlig betænelige i at udvide

statsministerens ansvar til at gælde fagministres undladelser i det omfang, der her er tale om. Denne regel stemmer vel i øvrigt ikke særlig godt med den udtalelse, en af forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Poul Møller, under åbningsdebatten for nylig fremkom med, hvor det ærede medlem i forbindelse med omtalen af ministeransvar bl. a. udtalte (tidenden sp. 163):

„Vi er jo kommet over det stadium, hvor der er nogen, der vil gøre en minister ansvarlig for alt, hvad der foregår inden for hans embedsområde.“

Her vil man endog faktisk gøre statsministerembedet ansvarligt for det, der foregår — eller rettere netop ikke foregår — under samtlige fagministres områder.

Det er da uden videre klart, at det må være en opgave i udvalget at holde det foreliggende forslag sammen med det fyldige og fra alle sider anerkendte materiale i betænkningen. I sin fremsættelsestale udtalte ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen (tidenden sp. 1805):

„Jeg skal ikke nærmere fremføre synspunkter vedrørende den juridiske argumentation for og imod en særlig lov om ministeransvarlighed. Forslaget her er jo et svar på nogle af de fremførte indvendinger.“

Dette må vel opfattes på den måde, at det foreliggende forslag skulle være udformet på en sådan måde, at grundlaget for nogle af de juridiske betæneligheder, kommissionen giver udtryk for, skulle være fjernet eller dog mindsket. Jeg vil gerne bede det ærede medlem — ikke nødvendigvis her i dag; det egner udvalget sig bedre til — at redegøre for, hvad der i denne sammenhæng tænkes på fra forslagsstillernes side.

At det er en vanskelig opgave, vi med dette forslag er i gang med, fremgår også af betænkningens omtale af lovgivning i andre lande, hvis styre er nogenlunde beslægtet med vort. Betænkningen siger herom, at der findes særlige ministeransvarlighedslove i Norge, Sverige, Finland, Island og Holland, men udtaler om disse love, at

„de ikke har medført nogen væsentlig præcisering af ansvarsgrundlaget, og at de gennemgående nu virker forældede.“ Det nævnes også, at der ikke findes særlige